

CONTE DE TARDOR

David Figueres Felip

Em pesa aquest silenci que no s'acaba de voler barrejar amb la nit. Com el cafè instantani de l'esmorzar formant aquelles primetes cordes fins al fons del got abans de decidir-se a tintar tota la llet. Jo també m'he decidit a llençar cordes fins al meu fons. Encara hi estic penjat. M'hi acompanya un foc d'ascles verds que només xiulen i que no es deixen engrapar per cap guant de flames. Pel forat que deu haver fet un corc en un bitllet, hi fumegen un parell de cintes de boira que s'enlairen movent la cintura amb el mateix nervi com mou la llengua un escurçó. He tornat a l'escenari del crim. Ara tot és més fred. Enretiro les cortines i topo de nassos amb això mateix que et dic. El silenci. La meva cara reflectida en els vidres freds que són com els miralls de tots els temps inabastables. Jo només penso que sóc aquest que es mira i no et troba. Aquest que et busca i no es veu. Sense lluna i sense voler-ho, el silenci se m'ha fet fosc. A mi m'agradaria que ho fos més. Torno a buscar justificacions: el meu esport predilecte. No m'hi ajudis. Em fa por admetre que hi acabis tenint

dret i això voldria dir que vas pujar escales amunt quan jo estava despistat i vas obrir les portes de no sé quantes cambres i de no sé quants armaris. Passo la mà pel llom de tot un plec de tèbies remembrances. No s'han refredat del tot perquè la memòria, com el microones, és un indecent artefacte que ens permet rescalfar el que ja no tenim per tal d'alimentar-nos-en quan no tenim ganes o temps de viure de l'ara. Guionista en crisi refugiat en un poble de muntanya per acabar la seva darrera alguna cosa, coneix noia en un bar. Bonica. Més jove que ell. L'estiu. El guionista està encallat en una escena concreta de la seva vida que no aconsegueix de saber escriure. S'expliquen a glops la vida. Sorgeix sense voler-ho la complicitat després de trobar-se unes quantes nits i massa gintònics. Ella desobeeix totes les històries de llops amb caputxetes, porquets i cabretes. En obrir ell la porta —passa per casa demà a la tarda i et deixo el llibre— tots dos se somriuen per la teatralitat absurda d'aquella litúrgia. Follen tota la tarda. Ella se'n va sense el llibre, però amb alguna cosa que el guionista es passa tota la nit buscant i buscant, espantat, més pel fet de no saber de què es tracta que no pas pel que representa la pèrdua.

* * *

Surto a la terrassa. Respiro l'aire que sembla immòbil de tan fred com és. Una fiblada a la gola. Puc entreveure la gespa del jardí esgrogueïda, malalta de fred i d'abandó. Condemnada a rebre només quatre trepitjos escadussers que jo mateix sempre oblido de repartir cada matí amb una regularitat absoluta. Les pomeres arrengherades i abatures també pel mateix bombardeig de desencís que fa

hores que ha desembarcat. Afaitades de fulles i d'il·lusió. Amb els darrers avortaments marronosos als seus peus. Els fruits malferits que ningú no es pren la molèstia de recollir. Esberlats, madurs, clivellats. Amb ribets de sang espesseïda damunt la pell florida. Polpa mòrbida que fins i tot els cucs escupen. Sota el canemàs de fulles, un tuf eixut de mort podrint-se sense excuses. Sense matisos. Sense cap mena de luxe de detalls. Els rosers, muts de poncelles, són els primers en sintetitzar una de les possibles conclusions de tant barroquisme amb una veu com de corifeu de velles uniformades de negre, fent-la petar en un pedrís d'un poble d'estius percutits per la fressa dels grills. "El pitjor de tot, és això de recordar, jove". Mira les urpes dels avellaners com també m'ho diuen. I després vindran els quinze pollancrecs que es veuen allà al fons amb la mateixa cançoneta. A la merda. No em va estranyar gens que l'endemà tornessis a la mateixa hora. Em vaig deixar el llibre, mossegant-te el llavi tota Lolita. I vam tornar a somriure tots dos i jo a témer cada tarda de les que havien de venir. Si demà no tornes ja no sé si me'n recordaré de viure, em deia. Més enllà del teu cos donant-se'm absolut, pensava que la humanitat no podia haver previst cap altre plaer tan infinit i tan perdurable.

* * *

Camino fins a trobar aquell llac artificial. Detesto que les persones variïn un paisatge de manera gratuïta. M'hi uneix la sensació d'estar tot jo en un contrasentit semblant. El camí que m'hi porta, d'arena vermella, xiuxiueja alguna cosa semblant al teu nom entre el lleu balanceig dels rebolls, les alzines i els pins. Estableixo una tonalitat concreta

per totes les coses que he de deixar definitivament. Més que res per saber-les diferenciar de les altres quan torni a caure en els mateixos paranys. A hores d'ara ja he descobert que he sortit a la recerca d'un pas per passar a l'altra banda i em cal desprendre'm de tot aquest llast innecessari. Ara n'és el moment. S'ha de fer. Com estirar l'esperadrap que protegeix una ferida cicatritzada fa un grapat de setmanes. Com tornar a l'escola després de passar la grip. Com canviar l'aigua d'una peixera. Parades d'avellaners letàrgics, d'altres de trumfos ja tots recollits. Ni cretalls no hi queden. Els solcs desllaurats amb la invisible habilitat de la rella dels dies. A l'esquerra, un bosc ombrívol i atapeït de pins de troncs rectes. Tous de falgueres. Cada vegada que giro el cap imagino que te m'acostes esquivant els arbres. Un-dos-tres-pica-paret. I res, que no hi ets. He de percebre't amb la mateixa invalidesa de sentiments de sempre. Pressentir-te com en la foscor de la teva llengua que no parlava sinó damunt el meu cos. Jo que representava que t'havia d'ensenyar les coses... Tu nedant dins de mi apartant les branques de la incertesa de no saber. Com si ho haguessis fet tota la vida. Aviciant-me a la teva amor ignorant i analfabeta. Aviciant-me al teu desig que em desmuntava i em tornava a refer de tarda en tarda.

* * *

La nit sembla feta de betum. La nit sembla feta de baquelita. Escampall d'estrelles. Em vénen a la finestra i les engego remenant les brases que s'espavilen atrafegades, a la llar. Com les llums d'una ciutat. Com robins intermitents glatint abans de convertir-se en la cendra dels vidres que voldria enderrocar per ser jo mateix ja tot de cendra.

En cada rectangle de vidre que em repta a sentir-te més llunyana, faig un dibuix diferent. Potser perquè en aquests capricis de l'atzar, començo a entendre que totes les regles que s'han escrit al llarg del temps no són res més que els buits d'unes grafies dibuixades en un vidre entelat que la humitat tornarà a omplir abans que les puguem aprendre de memòria. Al capvespre deixaves els meus llençols, freds. Sentia l'aigua de la dutxa com esbandia el que ens havíem donat. Amb el cabell encara moll em besaves i fugies. Escrivia fins a l'hora de sopar. Feia una volta, després. Prenia una cervesa en alguna terrassa on sabés que no et podia trobar morint-me de ganes de trobar-te. Passava després la nit en blanc. Dormia tot el matí. Dinava poc i malament sabent que tu, puntual, aviat tornaries a portar-me tot el que em calia. I un dia ja no vas tornar. I un altre, i un altre, i un altre... Tot es va aturar perquè tot es movia massa. Em vaig trobar de sobte amb mi mateix. Algú que havia previst d'oblidar mentre durés tot plegat, em tornava a donar el bon dia sorneguer, sabent totes i cadascuna de les coses que t'havies emportat. En el fons tenia raó. Què importava aquell inventari? No hi havia cap lloc on presentar una reclamació. Cap detectiu acceptaria de buscar-te. La vida. Aviat el mateix no-res precís d'altres vegades. El silenci del teu i d'altres amors absents. I ara m'adono com pesa aquest silenci que no s'acaba de voler barrejar amb la nit. Com el cafè instantani de l'esmorzar formant aquelles primetes cordes fins al fons del got, abans de decidir-se a tintar tota la llet.